

## บทที่ ๑๑

### ปาฏิหาริย์ของเทพแห่งลิง

#### ตอนที่ ๓๕

### อาวุธมีเจ้าของ

รุ่งเช้า กิจวัตรวันใหม่เริ่มขึ้น เคี้ยวเอาผ้าออกตาก โสนน้อยก่อไฟ ส่วนพวกผู้ชาย พากันเข้าป่าหาของกิน โชคดีที่เมื่อคืนฝนตกแค่เต็อน ไม่นักอย่างที่คาดไว้

“เคี้ยว พวกเราจะติดอยู่บนเกาะนี้อีกนานไหม?” โสนน้อย ถาม

“ไม่รู้สิ” เคี้ยว ตอบแบบเศร้าๆ “ที่จริง พวกเราน่าจะหาทางไปจากที่นี่กันได้แล้ว”

“แล้วจะไปกันยังไง?”

นั่นคือปัญหาใหญ่ของพวกเขาจริงๆ ที่จริงบนเกาะนี้ ยังไม่ปรากฏสัตว์ร้ายอันตรายใดๆ ที่จะสร้างความวิตกกังวลให้แก่พวกเขา นอกจากพลิงค่าง ถ้าพวกเขาคิดจะปักหลักอยู่ที่นี้สักระยะ ก็น่าจะทำได้ อย่างน้อยก็รอฤดูเรือที่ยังจมอยู่ในทะเลให้ไต่ก่อน หรือไม่ก็รอเรือเดินสมุทรแล่นผ่านมา แต่มีเหตุผลสำคัญกว่านั้น ที่พวกเขาเด็กๆ อยาก

ออกไปจากที่นี่ก็คือ ต้องการกลับไปอยู่ในอ้อมอก  
อุ่นๆ ของพ่อกับแม่ ซึ่งกำลังเฝ้ารอลูกที่หายไป

ระหว่างหาของกินในป่า ลังซ์เล่า  
ปรากฏการณ์ที่เห็นในถ้ำให้ ลินสมุทกับสุคตากร  
ฟัง แล้วเสนอความเห็นว่

“ของนั้น มันมีเจ้าของ เราควรส่งคืนดี  
ไหม?”

“แต่เราไม่รู้จักเจ้าของเลย ว่าเป็นใคร และอยู่  
ที่ไหน” ลินสมุท แย้ง

“เอามาด้วยรีเปล่า?” สุคตากร ทามหาของ  
นั้น

“เปล่า ตอนนี้อยู่ไว่ก่อน แต่เราคิดว่า  
เจ้าของน่าจะอยู่บนเกาะนี้”

คำคินนี้ เป็นข้างขึ้น ดวงจันทร์เต็มดวง ได้  
ความมืดมิดออกไปไม่น้อย พวกเด็กๆ พากันมา  
นั่งปรับทุกข์กันรอบกองไฟ คินนี้เป็นคินที่เจ็ดแล้ว  
ที่พวกเขามาติดอยู่บนเกาะนี้ ในความโศคร้ายที่มี  
ความโชคตีมาชดเชย ตั้งแต่ออกจากหมู่บ้านป่าผี  
สิง ลังซ์ เข็อย และ โส่นน้อย ต้องเผชิญกับความ  
น่ากลัว บางครั้งก็เกือบเอาชีวิตไม่รอด พวกเขา  
ต้องสูญเสียพี่เลี้ยงที่มาส่ง นั้นเป็นความโศคร้าย

แต่ที่โชคก็คือ ได้เพื่อนที่ดี ทั้งสินสมุทร สุกศาคร สองพี่น้อง มาร่วมเดินทางผจญภัยด้วยกัน มัน เป็นสิ่งพิสูจน์ความกล้าหาญ ความอดทน และ ความเสียสละของพวกเขา ตลอดเวลาที่เดินทาง มาด้วยกัน พวกเขายิ่งเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ก็ยิ่ง เกิดความรักความผูกพันกันมากขึ้น

“เอื้อย เล่าเรื่องของเธอ ให้ฟังมังซี” สุกศาคร เริ่มก่อน

“เรื่องของเราเธอไม่เห็นจะน่าฟังตรงไหน เลย”

“เอาเหอะน่า เราอยากฟัง” สุกศาคร ถามนำ “เอางี้ เธอมีพี่น้องกี่คน?”

“สองคน แต่คนละแม่”

“เหมือนเราเลย” สุกศาคร ให้กำลังใจ ขณะ เคียงไหล่ไปกระทบกับไหล่ของ สินสมุทร

“แต่มันไม่เหมือนกัน เธอสองคนน่าจะรักกันดี แต่ของเรา เราไม่ชอบพี่สาว”

“อ้าว! ทำไมล่ะ?” คราวนี้ สินสมุทรเป็นฝ่าย ถามขึ้น แต่เอื้อยนิ่งเงียบ โส่นน้อยจึงตอบแทน เพื่อน

“อ้ายนะ เขาเป็นคนใจร้าย รังแกเคื้อยเกือบทุกวัน รวมทั้งแม่เลี้ยงด้วย”

“โอ้! ใจร้ายจริงๆ ด้วย ทั้งแม่ทั้งลูกเลย” สุกดาคร สรุป “เธอออกนักรักจะตาย ไม่น่าใจร้ายกะเธอเลยนี่”

“อ้าว เธอก็มีแม่เลี้ยงไม่ใช่หรือ?” สินสมุทรถามโสนน้อย

“แต่มันไม่เหมือนกัน แม่เลี้ยงเค้ารักเราเหมือนลูกจริงๆ”

“เออจริง! แต่ทำไมเธอต้องหนีออกมาจากบ้านด้วยล่ะ?”

“เราไม่ได้หนี” โสนน้อย แอ้ง แล้วก็เงยไปพักหนึ่ง สังกข์จึงเล่าความจริง

“จริงๆ แล้ว โสนน้อย ไม่ได้หนีหรอก แต่พ่อของเค้า เวลาเมาก็จะไล่ลูกออกจากบ้านทุกที แต่ว่าตอนนี้ เหน่าจะหายโกรธพ่อแล้วละ จริงไหม?” สังกข์ หันไปมองโสนน้อย ซึ่งกำลังทำหน้าเศร้าๆ

“สังข์ นายไม่มีน้องสาว หรือพี่สาว พี่ชายบ้างเลยหรือ?” สินสมุทร ถาม

“มีน้องสาว อยู่คนหนึ่ง”

สังข์ตอบ ทำเอาทั้งเคี้ยวและโสนน้อย ต่าง  
มองหน้าสังข์ด้วยความฉงน

“จริงหรือ! เราไปบ้านเธอ ไม่เห็นมีใครเลย”  
เคี้ยว สงสัย

“แม่เล่าให้ฟัง เป็นน้องคนละแม่ ก่อนที่แม่จะ  
พามาอยู่กับหง่อม เราก็ไม่เคยเห็นหรอก” สังข์  
ตอบเท่าที่รู้

“แล้วพ่อของนายล่ะ?” สินสมุทร ถาม

“ไม่รู้” คราวนี้ สังข์เป็นฝ่ายไม่ตอบบ้าง และก็  
เงยไปนาน เป็นเพราะไม่รู้จริงๆ หรือ ว่าสาเหตุ  
อื่นๆ ไม่อาจรู้ได้ มันเป็นคำถามที่ถูกถามหลาย  
ครั้งแล้ว แต่สังข์ก็ไม่เคยตอบ จนเพื่อนๆ พลอย  
ไม่อยากรู้ไปด้วย และก็ไม่อยากคาดคั้น สินสมุทร  
จึงเป็นฝ่ายถามเคี้ยว เพื่อหักเหเรื่อง

“เล่าเรื่อง เคนให้ฟังมังซี?”

“อยากรู้จริงๆ หรือ เรื่องมันยาวนะ”

เคี้ยว เล่าเรื่องเกี่ยวกับเคนให้เพื่อนๆ ฟัง ทำ  
ให้สังข์อดคิดถึงเมียชราสองคนไม่ได้ ถ้าเขายังอยู่  
บ้าน เวลานี้ หง่อมเปลวก็จะเล่านิทานให้ฟังเสมอ

และถ้าเขายังอยู่ในหมู่บ้านป่าผีสิง เขาก็คงจะนั่ง  
กินข้าวกับ นาเคนทร์ แล้วนาเคนทร์ก็จะสอนให้  
รู้จักการป้องกันตัว และการต่อสู้กับศัตรู

สังข์ หยิบเอาวัตถุ ๒ ชิ้น ขึ้นมาพิจารณาดู  
วัตถุอันหนึ่งคือ ผลึกแก้วปลายสามแฉกที่ได้มา  
จากในถ้ำ ส่วนอีกอันหนึ่งคือ วัตถุแท่งทรงกลม  
ปลายแยกสามทาง ที่เคนให้มา เขาตั้งคำถามว่าให้  
เก็บมันไว้ให้ดี เพราะมันคือวัตถุนำโชค ทั้งๆ ที่  
สังข์เองก็ไม่ว่าเมื่อไร มันจะนำโชคมาให้สักที โชค  
ที่เขาอยากได้มากที่สุดตอนนี้ ก็คือ อยากพบแม่  
หรือว่าวัตถุผลึกแก้วนี้ คือโชคอีกอันที่เขาได้รับ  
เพราะมันใช้เป็นอาวุธได้ หรือไม่ก็เอาไปขายใน  
เมือง คงได้เงินมาไม่น้อย แต่นั่นมันเป็นของที่มี  
เจ้าของ เราควรนำไปคืน แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่า จะ  
คืนให้ใคร และที่ไหน

ขณะที่ สังข์นั่งมองพิจารณาวัตถุผลึกแก้วอยู่  
นั้น พลัน! ก็ปรากฏสายตาสายคู่ที่อยู่ห่างออกไป  
ไกล จับจ้องไปที่พวกเต๊กๆ สายตาสายคู่  
เหล่านั้น เคลื่อนที่ใกล้เข้าไป ใกล้เข้าไป ... ดู  
เหมือนว่า เป้าสายตาสายคู่เหล่านั้น ต่างจับจ้อง  
ไปที่วัตถุผลึกแก้ว ที่อยู่ในมือของสังข์

พวกเด็ก ๆ รู้สึกได้จากสัญชาตญาณว่า มีผู้บุกรุกกำลังใกล้เข้ามา ทันที่ที่รู้สึก พวกเขาก็เตรียมพร้อมป้องกันภัยไว้เสมอ แม้ว่าหลายคืนมานี้ จะยังไม่มีเหตุร้ายใดๆ เกิดขึ้นก็ตาม

ทันใดนั้น! พวกฝูงลิงป่าจำนวนมาก ต่างวิ่งกรูกันเข้ามา ถึงที่พวกเด็ก ๆ นั่งชุมนุมกันอยู่ มันมาทุกทิศทาง และรวดเร็ว จนพวกเด็ก ๆ ไม่ทันตั้งตัว เสียงเจ็ยกจ๊าก อลหม่านไปหมด ไม่รู้ว่ามันประสงค์อะไรกันแน่ กองไฟแตกกระจัดกระจาย มีลิงตัวหนึ่ง คคว้าวัตถุลึกลับแก้วนั้นไปจากมือของสังข์ แล้ววิ่งออกไปให้ห่าง พวกฝูงลิงป่าที่เหลือต่างกรูกันเข้าไปร่วมแย่งวัตถุลึกลับแก้วชุดมน

พอพวกลิงป่า วิ่งไปกันเกือบหมด

“สังข์ เป็นอะไรมี่ย?” เค็ย ถาม

“ไม่ แล้วพวกเราล่ะ”

“มันสนใจแต่ ของนั้น” สินสมุทร บอก

“ใช่ ของอีกอันหนึ่ง มันก็ไม่ได้เอาไป” สังข์ ชูวัตถุนำโชค ให้เพื่อนๆ ดู “รู้ว่า พวกมันเป็นเจ้าของ”

“ก็อาจไฉนนะ ไม่น่าละ พวกมันจึงไม่กล้าเข้าไป  
เอาในถ้ำ มันคงกลัวถูกจับกินนะ” โสณน้อย  
อธิบายอย่างมีเหตุผล

“คูซิ! พวกมันยังแย่งกันอยู่เลย ไม่รู้ว่าตัวไหน  
เป็นเจ้าของจริงๆ” สินสมุทร ก็ยังไม่แน่ใจเช่นกัน

“แต่เราว่า ไม่น่าจะใช่” สังข์ คิดต่างจากเพื่อน

ขณะที่พวกลิงกำลังยื้อแย่งกันสุดฤทธิ์อยู่นั้น  
มันก็หยุดชะงักลง ปล่อยให้ลิงตัวหนึ่งที่กำลัง  
ครอบครองวัตถุผลึกแก้ว ยืนสองขาหลังด้วย  
อาการงุนงงเหมือนถูกมนต์สะกด ถึงตัวอื่นๆ  
ค่อยๆ พากันถอยห่างออกไป แสงจันทร์ส่อง  
กระทบกับวัตถุผลึกแก้ว ดูสวยงามยิ่งนัก

ขณะที่ฝูงลิงค่อยๆ กระจายการชุมนุม ก็ปรากฏ  
ร่างลิงอีกตัว ยืนสงบนิ่งอยู่ด้านหลังของลิงฝูงนั้น  
ลิงตัวใหม่ผู้มาเยือน มีร่างกายสีขาว ใหญ่โต  
บึกบึนกว่าลิงทุกตัว การปรากฏตัวของลิงขาว  
สร้างความตื่นตระหนกให้แก่พวกฝูงลิงป่า พวก  
มันพากันวิ่งหนีเข้าป่าไป ตัวอื่นๆ วิ่งหนีไปกัน  
หมดแล้ว เหลือแต่ตัวที่ถือวัตถุผลึกแก้ว พอได้สติ  
มันก็ร้องเจี๊ยกด้วยความตกใจ ปล่อยให้วัตถุผลึก



แก้วหลุดจากมือ หล่นลงไปปักวางอยู่บนพื้นทราย  
และวิ่งหนีตามพวกมันไป

เปิดโอกาสให้ลึงเผือกตัวใหญ่ เข้ามาหยิบเอา  
ของของมันคืนไป อะไรวะกันนี้!! มันคือ ลึงเผือก ตัว  
เดียวกันที่ ลังซ์ เห็นในภาพนิมิต ตอนที่อยู่ในถ้ำนี้

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓๖ ปาฏิหาริย์ลึงเผือก  
กลับไปที เว็บบุ๊มน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>